

Phần 16

Chương 46

Dấu Vết

Ba Tiền mẹ Tiền giật mình, ba Tiền cảnh giác phát tay với bà xã một cái: “Bà trở về phòng ngủ trước đi!”

Mẹ Tiền lại không chịu đi, chỉ đứng núp ở bên cạnh, ba Tiền cầm cây lau nhà ở trong tay, cẩn thận đi ra cửa, nhìn xuyên qua mắt thần nhìn ra ngoài: “Ai vậy?”

Ngoài cửa vang lên một giọng nói của đàn ông rất điềm đạm: “Chú Tiền, chào chú. Cháu là nhân viên trong công ty của Đông tiên sinh, cháu ở cùng một tiểu khu với chú, mới vừa rồi cháu nhìn thấy chú và dì hoảng hốt chạy về nhà, cháu không biết đã xảy ra chuyện gì, nên cháu tới đây hỏi xem hai vị có sao không ạ?”

“Cậu là nhân viên trong công ty của Tiểu Đông sao?” Ba Tiền hỏi ngược lại một câu, quay đầu lại liếc mắt nhìn vợ mình một cái, trong mắt của hai người đều là vẻ không tin.

“Dạ, đúng vậy ạ. Một lát nữa Đông tiên sinh sẽ gọi điện thoại cho chú dì ngay thôi.”

Người ngoài cửa mới nói tới đây, điện thoại của ba Tiền đã vang lên, quả thật là do Đông Lang gọi tới, trong lòng ba Tiền sinh ra cảm giác rất khác thường, nhưng vẫn nhận điện thoại, bên kia đầu điện thoại truyền tới giọng nói của Đông Lang, có đôi chút khẩn trương: “Chú à, chú và dì không có sao chứ?”

“À... Chúng tôi không có việc gì, nhưng mà làm sao cháu lại biết...”

“Thuộc hạ của cháu ở cùng một khu chung cư với ngài, anh ta mới vừa điện thoại cho cháu biết.” Đông Lang nói: “Xin lỗi, thật sự cháu có chút không yên tâm, nếu như chú không ngại, có thể để cho cậu ta vào trong nhà của chú kiểm tra một chút xem có an toàn không?”

Con rể tương lai đã nói như vậy, sự nghi ngờ dưới đáy lòng của ba Tiền đã tiêu tán đi không ít, bàn bạc lại một lần nữa với vợ, rồi mở cửa ra, người đồng nghiệp có thân hình rất cao lớn kia tên là Chu Chính, đứng ở ngoài cửa rất lễ phép mà gật đầu một cái với hai người, rồi mới đi vào trong nhà: “Xin chào chú dì, xin lỗi đã quấy rầy.”

Bấy giờ Đông Lang nói với ba Tiền: “Chú ơi, có thể làm phiền chú đưa điện thoại cho thuộc hạ của cháu không? Cháu có lời muốn nói với cậu ta.”

“À ừ...” Bố Tiền đưa di động cho nhân viên nam kia, đối phương vừa nghe điện thoại, vừa kiểm tra xung quanh ở trong phòng, mẹ Tiền để ý thấy cậu ta một mực dùng mũi ngửi ngửi, giống như muốn ngửi thấy cái gì ở trong phòng vậy.

“... Được, thủ... À, ông chủ, tôi biết rồi.” Cuối cùng nhân viên nam kia đưa điện thoại trả lại cho ba Tiền, mỉm cười với bọn họ nói: “Được rồi ạ, không sao nữa rồi, thành thật xin lỗi, đã quấy rầy mọi người nghỉ ngơi rồi.”

Mẹ Tiền hỏi: “Như vậy là... đã kiểm tra xong?”

Nhân viên nam gật đầu một cái: “Đúng vậy, mời hai người đi nghỉ ngơi sớm đi ạ, sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Sau đó anh ta liền lui ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại giúp bọn họ.

Để lại ba Tiền và mẹ Tiền, hai người nhìn nhau. Ba Tiền nhớ tới điện thoại của Đông Lang còn chưa cất dứt, liền vội vàng hỏi: “Tiểu Đông à, người đó cứ như vậy rồi đi rồi.”

“Dạ, đã không sao rồi, hai người cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ, hôm nay cháu và Tiểu Hựu sẽ trở về.”

“À? Không phải nói ngày mai sao? Sao lại về trước?”

“Tiểu Hựu và cháu không yên tâm về mọi người, cho nên sẽ trở về sớm hơn một chút.” Đông Lang nói: “Xin chú và dì đừng lo lắng, không có việc gì nữa rồi.”

Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Mẹ Tiền lại gằn, cau mày hỏi chồng mới vừa rồi con rể tương lai đã nói những gì, ba Tiền đã kể lại tất cả những lời đối thoại lúc trước cho bà nghe, nhất thời bà càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

“Ba nó à, ông có cảm thấy... Đông Lang rất kỳ lạ không?” Mẹ Tiền phân tích: “Đầu tiên, cái gì gọi là ‘không có việc gì’, nó ở tận bên kia đại dương, làm sao có thể biết được đêm nay chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, chúng ta đã ở đây nhiều năm như vậy, người đàn ông kia, nếu quả thật nhân viên nam kia ở cùng một khu chung cư, sao tôi lại chưa từng gặp? Chẳng lẽ cậu ta đi vào kiểm tra một lần, thì cái sinh vật vừa rồi chúng ta nhìn thấy sẽ không tìm tới chúng ta nữa sao?”

Ba Tiền trầm tư một lát: “Chẳng lẽ ý của bà là... Tiểu Đông biết loại sinh vật kia hay sao?”

“Nếu không, thật sự tôi không thể nào hiểu được một loạt hành động kỳ lạ của nó.” Mẹ Tiền nói: “Hơn nữa quan trọng nhất là, Khẳng là con chó mà Đông Lang nuôi.”

Ba Tiền trợn to hai mắt: “Bà xã à, bà nói xem có khi nào Khẳng thật sự là một người sói gì đó không? Nhưng nếu như đúng là như vậy, làm sao Đông

Lang lại dám nuôi nó vậy? Còn nữa, tại sao Tiểu Hựu lại nhắc tới chuyện người sói ở trước mặt chúng ta? Tôi... Tôi cảm thấy đầu óc mình đang loạn cả lên rồi...”

Có lẽ là rất hiểu rõ con gái nhà mình, có lẽ là vì vốn rất nhạy cảm, rất nhanh mẹ Tiền nghĩ tới một khả năng, bà chậm rãi ngồi dậy khỏi ghế sofa, từ từ nói: “Mặc kệ như thế nào đi nữa, Đông Lang và loài sinh vật kia nhất định có mối liên hệ nào đó, và điều quan trọng nhất là, nhất định Tiểu Hựu đã sớm biết điều này, nhưng nó không nói lại với chúng ta.”

Nhân viên nam vừa mới vào kiểm tra nhà họ Tiền kia, khi vừa đi ra khỏi ngôi nhà không lâu, lại gọi điện thoại lại cho Đông Lang một lần nữa, anh ta chính là một người sói trong tộc được Đông Lang đặc biệt phái trở lại bảo vệ ba Tiền mẹ Tiền.

“Thủ lĩnh, tôi đã rải ít bột thuốc khử mùi trong nhà ba mẹ của phu nhân rồi, cho dù Khăng có hoàn toàn biến thành người sói, thì cũng không thể ngửi thấy mùi của bọn họ nữa.” Nhân viên nam nói: “Tôi sẽ ở dưới lầu canh chừng, nhất định sẽ không để cho bọn họ xảy ra nguy hiểm gì.”

Đông Lang trả lời: “Cám ơn cậu.”

“Không cần khách khí, có thể cống hiến vì ngài là niềm vinh hạnh của tôi.” Đối phương đáp lại.

“Được, có chuyện gì lập tức liên lạc với tôi.”

Sau khi cúp điện thoại, đồng nghiệp nam kia tìm một chỗ an tĩnh để ẩn náu, cảnh giác quan sát tất cả những động tĩnh ở xung quanh. Tối nay anh ta dùng thuốc ức chế biến thân, cho nên không cần lo lắng sẽ mất khống chế, nhưng tên Khăng kia lại không chịu dùng. Mới vừa rồi anh ta đi vào nhà họ Tiền, thì vừa vào cửa đã ngửi thấy trên người của ba Tiền và mẹ Tiền có mùi của người sói rất nồng đậm, đồng nghiệp nam không nén được tiếng thở dài, cái tên Khăng này, vẫn chuyên là người quấy rối ở trong tộc, cũng không biết lần này trở về rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?

Đang lúc anh ta cảm thấy buồn bực thì cùng lúc đó chợt anh ta nghe thấy một tiếng tru của sói ở xa xa nơi chân trời.

Đồng nghiệp nam chỉ nghe một cái liền nghe ra đó là tiếng của Khăng, từ nơi phát ra âm thanh, có thể nhận ra được bây giờ tên kia đang ở cách đây rất xa. Chẳng lẽ vì để tránh tổn thương tới loài người, cho nên cậu ta cố ý chạy xa như vậy sao? Hình như chuyện này cũng không giống như cá tính của cậu ta!

Giữa lúc Khăng dựa vào cây đại thụ gào thét lên thì cùng lúc đó có một con mèo hoang đang ẩn náu ở trong rừng giờ móng vuốt lên hóa thành một tia sáng màu hồ phách, sau đó phóng lên trời bay đi. Cái nơ đeo ở cổ cũng không tiếng động phi theo, cuối cùng rơi vào bên trong một căn biệt thự.

Tiểu Nhung ngồi chồm hồm ở cửa sổ phòng ngủ, sau khi thu ánh sáng màu hồ phách lại, trợn to hai mắt lên kêu: “Meo meo ngao meo meo ngao” rồi chạy vào trong phòng.

Hạ Khiêm Nghiêu đang ngồi ở trong phòng khách thấy nó vội vàng hấp tấp chạy xuống, nói: “Từ từ rồi nói, thế nào?”

Tiểu Nhung hươ tay múa chân: “Meo meo ô, gào khóc ngao meo meo!”

Chân mày của Hạ Khiêm Nghiêu càng ngày càng nhíu lại, như muốn nhíu lại cùng một chỗ: “Tao biết rồi, để tao đi xem một chút.”

“Meo meo!” Tiểu Nhung lập tức quăn lấy chân của anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, mày cũng đi cùng đi, nhưng cũng đừng để bị thương đó, nếu như mày bị thương, tao sẽ không biết phải ăn nói như thế nào với Tiên Hựu nữa.”

“Meo meo!” Tiểu Nhung gật đầu lia lịa, nhảy lên đầu vai của Hạ Khiêm Nghiêu, cùng anh ta đi ra khỏi cửa.

Sau khi cúp điện thoại, Đông Lang xoay người nhìn về phía Tiên Hựu đang ở trong khu vườn chơi đùa với những con thỏ nhỏ. Nhìn bóng lưng không buồn không lo của cô, trong lòng Đông Lang dâng lên cảm giác vô cùng áy náy, không nhin được bước tới ôm lấy cô, khàn khàn nói: “Thật xin lỗi.”

“Hả? Sao thế?” Tiên Hựu quay đầu lại nhìn anh: “Đột nhiên sao lại nói cái gì mà thật xin lỗi chứ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đông Lang thờ dài một tiếng, rồi mới nói: “Anh đã đổi lại vé máy bay, hôm nay chúng ta sẽ lên đường trở về thôi. Sợ rằng, thân phận người sói của anh đã không lừa dối được nữa rồi.”

Tiên Hựu kinh hãi: “Tại sao lại có thể như vậy? Chúng ta đều ở nước ngoài mà... Chẳng lẽ là Khăng sao?”

“Ừm.” Đông Lang day day trán: “Bên kia đúng lúc là trăng tròn, thuộc hạ của anh nói với anh, hình như cậu ta không khống chế được mình, nên bị biến thân ngay trước ba mẹ em. Vì để bảo vệ bọn họ, anh không thể không bảo thuộc hạ đi vào nhà ba mẹ em xem một chút, nhất định bọn họ sẽ phát hiện ra cái gì đó không đúng.”

Tiền Hựu lẩm bẩm nói: “Em vừa mới gọi điện thoại, giọng nói của mẹ nghe kỳ lạ sao sao đó, thì ra là... Thì ra là như vậy sao...”

“Thật xin lỗi, nhưng anh sẽ cố gắng.” Đông Lang nói: “Lập tức anh sẽ dẫn em trở về, nếu như ba mẹ em không tiếp nhận nổi, anh... Anh sẽ dùng mọi cách để nói xin lỗi bọn họ nếu có thể, hoặc là nếu bọn họ bắt buộc em phải rời khỏi anh... anh sẽ...”

“Anh nói linh tinh cái gì chứ.” Tiền Hựu để con thỏ nhỏ xuống, xoay người ôm lấy mặt của anh: “Nếu chuyện đã xảy ra như vậy, chúng ta sẽ trở về và cùng nhau đối mặt thôi. Em sẽ không rời khỏi anh đâu, anh không cần phải quá đáng như vậy chứ, mới đeo nhẫn cho em xong, giờ lại không cần em nữa?”

“Không phải vậy, anh chỉ lo lắng...”

“Em hiểu, anh lo lắng ba mẹ em giận em có đúng không?” Tiền Hựu mỉm cười nói: “Cho dù bọn họ có tức giận, cũng là vì không hiểu anh thôi, nhưng tới lúc bọn họ biết anh là người đàn ông tốt như thế nào, nhất định sẽ rất vui mừng. Dù sao thì, em vốn cũng định nói hết chân tướng cho bọn họ biết, bây giờ chúng ta cần cùng nhau cố gắng, để cho bọn họ tiếp nhận anh thật tốt biết không?”

Đông Lang vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô, thì chợt mẹ Đông nhảy vào, ôm lấy đầu của Tiền Hựu, cọ tới cọ lui: “Tiểu Hựu nhà chúng ta thật sự là rất đáng yêu, vô cùng đáng yêu luôn!”

Tiền Hựu bị hoảng nghiêng trái nghiêng phải, cuối cùng Đông Lang phải giữ cô lại, mặc dù xung quanh còn có những người khác đang nhìn, thế nhưng vào giây phút này, thật sự anh rất muốn hôn cô.

Nhưng không đợi anh kịp hành động, mẹ của anh ở bên cạnh chợt đẩy Tiền Hựu vào người của anh: “Mau hôn đi, mau hôn đi.”

“Ừm...”

“Ui da!!” Cái đầu của Tiền Hựu trực tiếp đụng vào cằm của Đông Lang, nhất thời bị đau tới mức ứa nước mắt, không nói được lời nào.

“Á! Thật xin lỗi, di không ngờ lại bị như vậy...” Mẹ Đông ở bên cạnh bùm mặt lại, đau lòng sờ sờ vào đầu của con dâu tương lai: “Tiểu Hựu, con có đau không?”

Tiền Hựu lắc đầu thật mạnh: “Ừm... Không sao, không sao đâu ạ.”

Mẹ Đông ôm lấy cô: “Đứa bé đáng thương, đi thôi, đi đi lấy cho con rất nhiều đồ ăn ngon, con mang về nước mà ăn.”

Vừa nghe đến có ăn, nhất thời Tiền Hựu không còn cảm giác đau, đôi mắt lóe sáng lên: “Tốt quá ạ, cảm ơn dì.”

Cô bị mẹ Đông dắt đi ra được mấy bước, rồi quay đầu lại ngoắc ngoắc tay với Đông Lang: “Mau tới đây, tới đây.”

Đông Lang lại không biết phải làm thế nào, cười dịu dàng, bước nhanh lại dắt tay của cô, phía trước là ánh mặt trời sáng rõ, trong lòng anh chợt tràn đầy lòng tin, giống như chỉ cần có Tiên Hựu ở bên cạnh, thì anh có thể vượt qua mọi khó khăn.

Chương 47

Bị Phát Hiện Rồi

Hạ Khiêm Nghiêu lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới gần rừng cây mà Khăng đang ở.

Còn chưa bước vào rừng cây, anh ta liền chú ý tới trong rừng nhiều hơn các loài hoang dã, bình thường tuyệt đối sẽ không có. Cho dù có con thỏ, con nhím hay con chồn cũng coi như xong, lại còn có mấy con sói hoang, cũng không biết là từ đâu chạy tới.

Vừa nhìn thấy sói, Hạ Khiêm Nghiêu liền ghét bỏ dựng đuôi, Tiểu Nhung trên bả vai cũng phát ra tiếng meo meo khàn khàn từ trong cổ họng. Cùng vậy, mấy con sói cũng không phải rất ưa thích hai người bọn họ, mắt sói sắc bén lấp lánh phát sáng trong bóng tối.

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ than thở: “Tên kia làm cái gì, biến thân thì biến thân, còn kéo ra nhiều động vật vậy xem như vậy! Anh ta cho là mình rất tuân tú sao?”

Thật ra thì tộc mèo cùng người sói là một dạng, cũng có năng lực gọi động vật nhỏ, chẳng qua bình thường Hạ Khiêm Nghiêu rất ít dùng cái năng lực này, coi như dùng, cũng chỉ cho gọi động vật họ mèo ra ngoài.

Anh ta vuốt ve đầu Tiểu Nhung trên bả vai: “Đi thôi, đi vào với ta xem một chút.”

Khi bước vào rừng rậm, anh ta nghiêng đầu quét mắt nhìn sói bên cạnh: “An phận một chút, nếu như đánh nhau, các người không phải đối thủ của ta. Nói không chừng mấy chục năm thành quả tu luyện đều không còn.”

Mấy con sói hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đứng tại chỗ không có tiến lên.

Cũng không còn gì nữa. Hạ Khiêm Nghiêu dùng lỗ mũi hừ một tiếng, càng đi vào trong rừng rậm, trong không khí mùi vị thuộc về sói lại càng nồng, anh ta không nhận được cau mày, vừa tìm người vừa tùy tiện mắng: “Khó ngủ chết! Ta không thể hiểu, rốt cuộc Tiên Hựu thích người sói cái gì! Lại hung tàn, mùi lại không dễ ngủ, cô ấy không cảm thấy khó chịu sao!”

Tiểu Nhung trên bả vai vội vàng gật đầu theo: “Meo meo!” (Đúng là vậy!)

Một người một con mèo đồng loạt bỏ quên Tiên Hựu thân là loài người căn bản không ngủ thấy mùi thật sự của sói.

Cuối cùng, anh ta dừng chân tại một dòng suối nhỏ trong rừng. Khăng đã hóa nửa người sói, đang đứng ở mép nước thờ dốc, hai móng ôm đầu, cánh tay và trước ngực bị chính mình cào ra rất nhiều dấu vết, nhìn qua đáng vẻ rất khổ sở.

Hạ Khiêm Nghiêu đứng lại, híp mắt nói: “Này, anh muốn làm gì, kêu lớn tiếng như vậy, là sợ người khác không phát hiện ra mình sao?”

Khăng nghe thấy giọng anh ta, nghiêng đầu dùng cặp mắt đục ngầu nhìn một chút, thờ hờn hờn nói: “... Tránh ra.”

“Anh cho rằng tôi nguyện ý quản anh sao, nếu không phải là nhìn anh và Đông Lang quen biết, Đông Lang lại vừa là bạn trai của Tiên Hựu gốc đó, tôi chẳng thèm quan tâm anh.” Hạ Khiêm Nghiêu hừ hừ nói, chỉ chỉ chỗ càng sâu trong rừng rậm: “Nếu như muốn nổi điên, thì vội vàng tới nơi càng xa đi, nơi này cách loài người vẫn còn quá gần.”

Một hồi đầu nhức kịch liệt đánh tới, Khăng ôm lấy đầu, sau khi khổ sở gào thét mấy tiếng, mới miễn cưỡng trả lời: “Tôi... Muốn... Học được không chế... Mình. Không muốn lại bị, khụ khụ, ánh trăng... Không chế.”

Hạ Khiêm Nghiêu suy nghĩ một chút: “Chuyện này đối với anh mà nói thì rất khó đó.” Anh ta biết có lẽ Đông Lang đã thành công, nhưng tên này vì Tiên Hựu, mà người sói khác chỉ sợ không có dễ dàng thành công như vậy.

“... Tôi hiểu biết rõ.” Khăng mỗi lúc càng đau đớn hơn, không ngừng dùng móng vuốt cào rách thân thể, lấy lại được chút tỉnh táo: “Mà tôi muốn thử một chút, ta... Không muốn... Người quan trọng đối với tôi, bị tổn thương.”

Hạ Khiêm Nghiêu khẽ mở to mắt.

Anh ta ngẩng đầu nhìn ánh trăng một lát, cuối cùng thờ dài, đặt Tiểu Nhung ở một bên, sau đó nói với Khăng: “Tôi tới giúp anh.”

Khăng đau đến sắp hôn mê, nghi hoặc nhìn Hạ Khiêm Nghiêu: “Anh... Giúp tôi sao?”

“Đúng vậy.” Hai tay Hạ Khiêm Nghiêu xếp thành chữ thập, khép hờ mắt trong lòng đọc một đoạn pháp chú, ngay lúc nhất thời lòng bàn tay của anh ta phát ra ánh sáng màu hổ phách: “Mặc dù trước kia chưa thử qua, chỉ là thử một chút so với việc hiện tại anh đang cố gắng kiềm chế thì tốt hơn.”

Khăng nhắm mắt suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu một cái: “Được.”

Vì vậy Hạ Khiêm Nghiêu đi về phía anh ta, ép tia sáng màu hổ phách trong lòng bàn tay vào bả vai của anh ta, gần như là trong nháy mắt, những vết thương trên người Khăng liền được ánh sáng màu hổ phách bao trùm, hai người cũng nhắm chặt hai mắt, Tiểu Nhung khẩn trương đứng ở một bên, cho dù vô cùng lo lắng cũng không cách nào đến gần, bởi vì hiện tại chung quanh hai người có một tầng khí thể hết sức cường hãn, nó mà đi qua sẽ bị thương.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trên người Khăng dần dần xuất hiện biến hóa, da lông dần dần rút đi, khôi phục tướng mạo con người bình thường lần nữa. Nhưng ngay khi anh ta chỉ còn dư lại một cái đuôi chưa khôi phục hết, Hạ Khiêm Nghiêu đột nhiên rên lên một tiếng, bị hơi thở trên người Khăng đánh văng ra, sau đó đã ngã ra ngoài.

“Meo meo!” Tiểu Nhung vội vàng nhào tới, lo lắng dùng móng vuốt vồ vồ mặt Hạ Khiêm Nghiêu.

“Khụ khụ...” Hạ Khiêm Nghiêu đứng dậy từ dưới đất, có chút biểu hiện kỳ lạ, anh ta quay đầu nhìn lại, phát hiện rõ ràng cái đuôi mèo của mình mọc ra! Hơn nữa còn giống như không thu về được rồi!

Mà Khăng cũng như anh ta, mặc dù diện mạo khôi phục bình thường, nhưng cái đuôi chó sói khổng lồ phía sau không có cách nào làm cho người ta bỏ qua!

Anh ta giận đến nghiến răng: “Anh! Mới vừa rồi đã tôi đã cảm thấy không đúng, có phải lúc trước anh đã ăn thứ thuốc kỳ quái gì hay không?”

Khăng ngăn người, nói: “Tôi luôn dùng chất thuốc có thể khiến người sói chúng tôi có thể biến thành chó. Thế nào, có ảnh hưởng với anh sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu giơ cái đuôi lên, gấp đến độ muốn cào tường: “Anh nói thử xem! Cái đuôi của tôi không thu về được rồi! Vậy là thuốc gì, mau đưa thuốc giải cho tôi!”

Khăng nói: “Cái đó không cần thuốc giải, chỉ là sau khi chúng tôi ăn vào, trong một thời gian ngắn, có thể tự do biến thành chó mà thôi.”

“... Đáng chết đáng chết đáng chết!” Hạ Khiêm Nghiêu giận đến hận không được đánh cho Khăng một trận: “Tôi có ý tốt giúp anh, kết quả anh lại hại tôi thành cái bộ dáng này! Như vậy để tôi đi làm thế nào đi!”

Khăng trả lời: “Xin lỗi, tôi không biết thuốc của chúng tôi sẽ có ảnh hưởng tới anh. Chỉ là hiệu lực của thuốc kéo dài 24h, tối mai lúc này là anh sẽ tốt thôi.”

“Bảo tôi đợi tới tối mai, anh có biết mỗi ngày tôi rất bận nhiều việc không?” Hạ Khiêm Nghiêu tức chết, chỉ vào mũi của anh ta mắng: “Mấy người sói đáng ghét các người, chỉ làm cho người khác thêm phiền! Anh định đi đâu đấy, tôi còn chưa có mắng xong!”

Khăng quay đầu lại nhìn anh ta: “Tôi muốn đi tìm cha mẹ của Tiên Hựu.”

“Cái gì? Anh điên rồi sao? Không thấy sau lưng anh còn có cái đuôi sao!”

“Tôi thấy được, nhưng tôi vẫn phải đi tìm bọn họ. Cảm ơn anh đã giúp tôi, mặc dù không có hoàn toàn thành công, nhưng bây giờ tôi có thể không chế mình ở đêm trăng rằm, tôi muốn nói cho bọn họ biết tôi sẽ không làm thương tổn bọn họ.” Nói tới chỗ này, Khăng dừng lại một chút nói tiếp: “Chuyện chúng tôi là người sói, không thể nào gạt nhà họ Tiên cả đời, đã như vậy, nên càng sớm nói cho bọn họ biết càng tốt, anh cảm thấy thế nào?”

Hạ Khiêm Nghiêu trầm tư một lát, đã hiểu ra cái gì, nhưng vẫn có chút lo lắng: “Nhưng loại chuyện này cũng không phải là ai cũng thể lập tức tiếp nhận, anh sẽ dọa đến bọn họ...”

“Tôi đã hù được bọn họ.” Khăng nói: “Bọn họ đã thấy qua dáng vẻ người sói của tôi rồi.”

“... Cái gì! Anh trở lại cho tôi, có tin tôi đánh chết anh hay không! Này anh đừng có chạy, cái đám người sói đáng chết!” Hạ Khiêm Nghiêu ôm Tiểu Nhung vào trong ngực, chạy như bay đuổi theo Khăng.

Mấy giờ sau, Tiền Hựu và Đông Lang trở lại trong nước, trên đường về nhà, hai người một mực thương lượng nên nói chân tướng cho cha mẹ như thế nào.

Nhưng người sói canh giữ ở dưới nhà họ Tiền lại đột nhiên gọi điện thoại tới: “Thủ lĩnh, tôi thực xin lỗi.”

Ánh mắt của Đông Lang đột nhiên trợn to: “Lời này của cậu có ý gì? Cậu không có chăm sóc tốt cho bọn họ sao?”

“Không phải không phải, bọn họ rất an toàn...” Người sói thuộc hạ có chút phát điên nói: “Tôi... tôi không giải thích rõ ràng được, ngài và phu nhân tự mình đến xem một chút.”

Cúp điện thoại, Đông Lang không hiểu, nếu ba Tiền và mẹ Tiền không có việc gì, tại sao thuộc hạ lại nói xin lỗi anh?

“Sao vậy, đã xảy ra chuyện sao?” Tiền Hựu lo lắng hỏi, Đông Lang cũng không trả lời được, chỉ có thể bảo tài xế gia tăng tốc độ.

Một lát sau hai người tới dưới nhà họ Tiền, cách thật xa, đã nhìn thấy thuộc hạ người sói đang ngồi chồm hổm ở trước cửa lầu, hai cánh tay ôm đầu gối, một bộ dạng không thể tuyệt vọng hơn. Bên cạnh còn có mấy quần chúng tò mò vây xem.

Tiền Hựu bị hù sợ, cuống quýt xông lên: “Đã xảy ra chuyện gì? Ba mẹ của tôi đâu?”

Thuộc hạ ngẩng đầu nhìn lên là cô, lộ ra mỉm cười thâm trầm: “Bọn họ không có việc gì, một chút cũng không có. Chỉ là phu nhân, cô vẫn nên tự mình đi vào trong nhà xem tình huống.”

Tiền Hựu và Đông Lang đều nghi hoặc, vội vàng xông lên lầu, nhấn chuông cửa, nhưng khi cửa mở ra, người đứng ở trong phòng lại là Hạ Khiêm Nghiêu.

“Sao giờ mới trở về, tốc độ mấy người cũng quá chậm.” Anh ta không kiên nhẫn quan sát hai người ngoài cửa, nhường ra một con đường: “Mau vào đi.”

“À...” Tiền Hựu mờ mịt đi vào nhà, khước mắt chột lóe lên tia sáng, kêu to lên: “Oa oa! Hạ Khiêm Nghiêu, đuôi của anh! Cái đuôi lộ ra rồi!”

Mặt Đông Lang trầm trọng chuyển đầu cô sang phòng khách: “Em nên nhìn cái này trước.”

Chỉ thấy trên sofa phòng khách, ba Tiền bị vô số chú mèo con đáng yêu vây vào giữa, vẻ mặt ngây ngốc khi được đám mèo xoa bóp bả vai.

Ba Tiền chớp mắt mấy cái, cầm hạt dưa khô trên bàn cắn ăn, trên sàn nhà trước mặt ông, Tiểu Nhung mang theo mấy con mèo khác giúp ông quét dọn vệ sinh trong nhà.

Quả thật trong miệng Tiền Hựu có thể nhét hai quả trứng, ngạc nhiên nhìn tất cả trước mặt, một chữ cũng không nói được.

Hạ Khiêm Nghiêu đi tới, đứng đực ngồi xuống bên cạnh ba Tiền, còn nói: “À, con sói kia đang ở trong phòng bếp giúp mẹ cô nấu cơm đấy.”

“Hả?” Tiền Hựu hét thảm một tiếng, liền cùng Đông Lang chạy vào phòng bếp, chỉ thấy chị Khăng mang một cái tạp dề, đang đứng ở trước tấm thớt, hỏi mẹ Tiền bên cạnh: “Dì, cái khoai tây này phải cắt thế nào?”

Vẻ mặt mẹ Tiền thừ ra: “Cầm dao cắt.”

“À.” Khăng gật đầu một cái, cầm một con dao gọt trái cây, dọc theo khoai tây cẩn thận cắt xuống từng li từng tí, sau lưng cái đuôi to còn theo động tác của anh ta thoáng lắc qua lắc lại.

Nhìn tình cảnh này hai giây, Tiền Hựu chợt ngã vào trong ngực Đông Lang: “Mau đánh em tỉnh lại, em không muốn mơ tiếp nữa, cái con ác mộng này thật đáng sợ!”

Đông Lang ôm lấy cô, đang muốn gọi Khăng ra đánh một trận, mẹ Tiền chợt để món ăn trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía con gái mình: “Con, cùng ta đến phòng ngủ đi.”

“Mẹ...” Tiền Hựu yếu ớt kêu một tiếng.

Đông Lang cũng vội vàng mở miệng: “Dì, chuyện này đều là con...”

“Không cho phép cậu nói chuyện!” Mẹ Tiền hét lớn một tiếng, chỉ vào Tiền Hựu: “Cùng ta đến phòng ngủ đi!”

Tiền Hựu quay về phía vị hôn phu lộ ra vẻ mặt bi thống “Gặp lại sau”, cúi đầu theo mẹ cùng đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ đóng “Phanh” một tiếng, Tiền Hựu còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, liền bị mẹ bắt được mặt ra ngoài véo: “Cái đứa con gái không thể để cho người ta bớt lo, con muốn hù chết ba mẹ sao! Vừa người sói vừa người mèo, rốt cuộc con còn có bao nhiêu chuyện gạt chúng ta, nhanh nói rõ ra cho mẹ!”

Chương 48

Dạy Dỗ Con Gái

“**H**uhu, mặt con đau! Mẹ, mẹ buông tay ra trước có được không!” Tiền Hựu nước mắt lưng tròng nhìn mẹ của mình: “Không phải con cố ý không nói

cho mẹ biết sự thật..., thật sự là con không biết phải mở miệng như thế nào, hơn nữa gần đây con mới biết Đông Lang là người sói, hu hu đau quá, mẹ, con sai rồi hu hu!”

“Còn dám ngụy biện với mẹ! Chuyện lớn như vậy, vậy mà con lại lừa gạt mẹ và ba của con, con muốn hù chết chúng ta có phải không?!” Mẹ Tiên vừa tức giận vừa có chút sợ hãi: “Nếu như không phải do Khăng chủ động tới tìm chúng ta, có phải con và Đông Lang định lừa gạt chúng ta cả đời không hả?”

“Không phải vậy, con đang suy nghĩ làm thế nào để nói cho mẹ biết, trong khoảng thời gian vừa rồi, con cũng cố gắng để cho ba mẹ tiếp thu dần dần, hu hu con sai rồi ô ô ô...”

Nhìn con gái thật sự khóc tới mức đáng thương, rốt cuộc mẹ Tiên cũng mềm lòng, bà xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, kéo cô ngồi lên trên giường: “Vậy bây giờ con hãy nói hết tất cả mọi chuyện lại cho mẹ, khi nào thì con biết nó là người sói!”

Tiên Hựu không thể làm gì khác, đành phải nhỏ giọng đem tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước kia kể lại một lần, nói xong còn có chút lòng riêng hỏi: “VẬY... Khăng nói cho mẹ biết cậu ấy là người sói, cậu ta nó nói người sói cũng có một chút nguy hiểm không?”

“Con cũng biết tính nguy hiểm của người sói!” Mẹ Tiên tức giận chọc chọc vào cái trán của Tiên Hựu: “Biết nguy hiểm còn nói chuyện yêu đương với nó!”

Tiên Hựu đưa bàn tay nhỏ bé có chiếc nhẫn kim cương ra: “Con còn không ngừng nói chuyện yêu đương nữa kia, thật ra thì chúng con đã... Đính hôn (gào khóc gào khóc), con thật sự rất xin lỗi hu hu, ba ơi cứu con, A Lang cứu em...”

“Cái con nhóc hư hỏng này! Để xem hôm nay mẹ dạy dỗ con như thế nào!”

Tiên Hựu bị sợ đến mức náu vào trong chăn, làm bộ tội nghiệp thò ra đôi mắt, uất ức nhìn mẹ mình: “Nhưng... Nhưng khi vừa bắt đầu, rõ ràng là ba mẹ đã giới thiệu Đông Lang cho con mà, còn nói, nói anh ấy rất ưu tú, bây giờ con ở cùng với anh ấy rồi..., tại sao ba mẹ lại tức giận...”

Nhất thời mẹ Tiên bị lời nói của con gái làm cho khựng lại. Không sai, lúc đó bà vì chuyện cả đời của con gái mà cảm thấy buồn phiền, dường như muốn hỏi tất cả những người bên cạnh, thế nhưng chất lượng của những đối tượng hẹn hò thì thật sự là tốt xấu lẫn lộn, nên cũng không dám tùy tiện bắt ép con gái lập gia đình. Cho nên, sau khi được một người bạn rất vất vả mới giới thiệu được một người ưu tú về mọi mặt, tự nhiên bà hy vọng con gái bảo bối có thể nắm chắc được cơ hội này.

Ai ngờ, ai ngờ được là, cơ hội tuy rằng đã nắm được rồi, nhưng mà căn bản người ta không phải là loài người! Cho dù đáng đẹp có đẹp trai, năng lực có mạnh hơn nữa, hoàn cảnh gia đình có khá hơn nữa, thì cũng không bù đắp được việc nó là người sói biến thân đâu!

Nghĩ tới đây, nhất thời mẹ Tiên có chút tức giận, vỗ đùi: “Đúng rồi! Sao mẹ lại có thể quên đi nguyên nhân của chuyện này, người giới thiệu ban đầu cũng quá là không có trách nhiệm rồi, mẹ muốn gọi điện thoại hỏi bà ta một chút, bà ta có biết Đông Lang là người sói hay không!”

Tiên Hựu liền vội vàng kéo bà lại: “Không cần không cần, lỡ như chuyện này lan truyền ra, Đông Lang bị người ta bắt đi làm thí nghiệm thì làm thế nào? Mẹ, một người tốt bụng và dịu dàng như vậy, mẹ lại có thể trơ mắt nhìn anh ấy bị biến thành vật thí nghiệm sao?”

Động tác của mẹ Tiên lập tức dừng lại, Tiên Hựu nhìn vẻ mặt nặng nề của bà, chợt cảm thấy chuyện này vẫn có khả năng hồi chuyển, vội vàng đi lại gần nói: “Anh ấy là một người sói, không sai, nhưng mẹ à, bây giờ Đông Lang đã có thể hoàn toàn khống chế bản thân mình, cho dù vào đêm trăng tròn cũng sẽ không biến thân. Anh ấy rất muốn hòa nhập vào xã hội loài người, vì để được ở cùng với con anh ấy đã cố gắng rất nhiều, con có thể cảm nhận được anh ấy thật lòng yêu con... con cũng rất thương anh ấy. Trừ việc anh ấy biết biến thân ra, thì những cái khác cũng không có gì khác chúng ta cả. Con nghĩ cả đời này của con, sẽ không gặp được người trong lòng nữa đâu, cho nên... Mẹ, con có thể cầu xin ba mẹ hãy cho phép bọn con ở cùng một chỗ với nhau có được không?”

Mẹ Tiên trầm mặc một lúc lâu, mới thở dài một tiếng: “VẬY con có thể bảo đảm, vĩnh viễn nó sẽ không gây tổn thương cho con không?”

Ánh mắt của Tiên Hựu nhất thời sáng lên: “Con... con có thể! Con tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ tuyệt đối không gây tổn thương cho con đâu!”

“Chỉ là tin tưởng, có tác dụng không...” Đôi mắt của mẹ Tiên đỏ lên, sờ sờ đầu của con gái: “Mẹ chỉ có một đứa con gái là con thôi, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, con nói xem mẹ và ba con sau này biết làm thế nào, hả?”

Tiên Hựu bị lây, mắt cũng đỏ lên, cô nhào tới ôm lấy mẹ của mình: “Con hiểu là ba mẹ lo lắng cho con. Nhưng ba mẹ phải có lòng tin với con chứ, con không sẽ chọn làm người. Hơn nữa, khoảng thời gian này ba mẹ cũng nhìn thấy biểu hiện của Đông Lang rồi mà, trước khi biết anh ấy là người sói, không phải ba mẹ cũng rất hài lòng với anh ấy hay sao? Bây giờ chỉ vì anh ấy có chút khác biệt với chúng ta, ba mẹ lại cảm thấy thất vọng với anh ấy sao?”

Mẹ Tiên lại thở dài một tiếng: “Cái này cũng không phải thất vọng, nhưng mà, chuyện lớn như vậy, người nào có thể tiếp nhận nhanh như vậy được chứ.”

Tiên Hựu đang muốn nói tiếp, thì Đông Lang đã đẩy cửa phòng bước vào, vẻ mặt anh vô cùng áy náy nhìn về phía mẹ Tiên: “Xin lỗi dì, cháu... Cháu biết cháu không nên xông vào lúc này. Nhưng cháu có mấy lời nhất định phải nói, chú dì không có cách nào tiếp nhận cháu nhanh như vậy... cháu hiểu, chú dì lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Hựu, cháu càng hiểu. Cho nên cháu muốn như thế này, cháu sẽ thật cố gắng, trước khi chú dì tiếp nhận được cháu, cháu sẽ không bắt buộc Tiên Hựu kết hôn với cháu, dĩ nhiên, cháu sẽ càng không làm gì đối

với cô ấy. Nhưng mà, nếu như cháu đã cố gắng rất lâu, mà chú dì vẫn không có cách nào tiếp nhận được cháu, thì cháu cũng có thể sẽ chọn cách rời khỏi...”

Tiền Hựu còn chưa kịp nói câu “Không được” ra khỏi miệng, mẹ Tiền đã cau mày trừng mắt nhìn anh một cái: “Cậu nói cái gì? Chúng tôi không chấp nhận cậu... cậu liền rời khỏi con gái nhà chúng tôi?”

Đông Lang sững sốt một chút, chớp chớp mắt mấy cái: “Hả...”

Anh bối rối, chẳng lẽ dì không nghĩ như vậy sao?

Mẹ Tiền chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói: “Thiệt thòi cho tôi khi đi nói với ba của nó là cậu là một đứa bé có nghị lực, không ngờ cậu lại nghĩ tới chuyện rút lui nhanh như vậy! Như vậy sao tôi có thể yên tâm mà giao con gái của tôi cho cậu được chứ?”

Cả Đông Lang và Tiền Hựu đều ngây người ra. Mấy giây sau Tiền Hựu kích động lôi kéo tay của mẹ, ánh mắt sáng ngời: “Mẹ mẹ, chẳng lẽ mẹ đã đồng ý?”

“Mẹ không đồng ý!” Mẹ Tiền thở phì phò chỉ tay vào Đông Lang: “Chính là mẹ chê cậu ta không có nghị lực! Hừ, quả nhiên tôi nhìn lầm cậu rồi, lại còn là người sói nữa chứ, năm đó ba của Tiền Hựu theo đuổi tôi, gặp phải sự ngăn trở còn nhiều hơn cậu nữa, ông ấy cũng không lùi bước, cậu nhìn lại cậu xem! Cậu là người sói sao, tôi không thể nào tin được, cậu thử biến thành người sói tôi xem một chút nào!”

Đông Lang vừa hồi hận vừa mắc cỡ cúi đầu thấp xuống: “Cháu biết cháu sai rồi... dì thật sự muốn nhìn thấy cháu biến thân sao?”

Mẹ Tiền cốc lên đầu anh một cái: “Ai muốn nhìn! Đó là nói lấy cậu không hiểu sao! Thật là, ngu hết biết, con gái của tôi sao lại coi trọng cậu như vậy chứ, ôi, không nói không nói nữa, tôi đi làm đồ ăn đây!”

Nói xong, mẹ Tiền giận dùm dùm xông vào trong bếp.

Đông Lang kinh ngạc nhìn Tiền Hựu, vẻ mặt mắt mát: “Tiểu Hựu, làm thế nào đây, trước giờ dì chưa từng mắng anh như vậy, có phải bây giờ dì rất ghét anh không?”

Con người của Tiền Hựu đảo xung quanh, không nói lời nào, nhưng mà bà vai cười tới mức run run lên.

Đông Lang bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh cô: “Chuyện đã tới nước này, em còn cười anh nữa, đừng cười nữa, em mau chỉ anh phải làm như thế nào để bù đắp lại đi.”

“Không cần bù đắp lại đâu..., ngu ngốc.” Tiền Hựu càng cười càng vui vẻ: “Chẳng lẽ anh không cảm thấy mới vừa rồi mẹ em nói chuyện với anh rất lớn lối sao, giống y như lúc bình thường dạy dỗ em vậy?”

Hình như là như vậy... Nhưng Đông Lang vẫn không hiểu: “Cho nên? Bà ấy tức giận với cả hai người chúng ta sao?”

“Không phải đâu!” Tiền Hựu siết chặt lấy gương mặt tuấn tú của Đông Lang: “Điều này nói lên là, thật sự mẹ đã xem anh là người trong nhà..., đây là chuyện tốt đó.”

“Có thật không?” Đông Lang vừa mừng vừa sợ.

Tiền Hựu lại dở khóc dở cười: “Thật mà, ôi chao em lại phát hiện ra..., có đôi khi khả năng lý giải của anh rất tệ! Mẹ em chính là như vậy đây, có lúc ở ngoài miệng làm như không chịu tha, nhưng thật ra thì rất thương anh đấy. Em... Em cảm thấy chuyện của chúng mình rất có hy vọng!”

Đông Lang dần dần buông lỏng lộ ra mỉm cười: “Vậy thì tốt, anh sẽ cố gắng...”

Tiền Hựu hừ một tiếng: “Cố gắng cái gì chứ, nói dối! Mới vừa rồi là ai đã nói nếu thật sự không được liền rời khỏi em?”

Đông Lang vội vàng ôm lấy cô: “Anh... Anh không có ý đó, em cũng biết... Anh chỉ không muốn vì anh mà khiến cho em và ba mẹ em không vui...”

Tiền Hựu dựa vào lòng của anh: “Em hiểu mà, nhưng không thể buông tay được, em không cho phép anh buông tay.”

Đông Lang dần dần ôm chặt cô, giọng điệu vang lên rất có lực: “Được, vĩnh viễn anh sẽ không buông tay.”

Hai người đang ngọt ngào, trong phòng bếp chợt vang lên giọng nói nóng nảy của mẹ Tiền đang hét âm lên: “A a a món ăn của tôi! Làm sao lại bị cậu biến thành như vậy rồi! Người sói tay chân vụng về kia, đi ra ngoài cho tôi!”

Sau đó Khăng liền bị mẹ Tiền đuổi ra, trong tay là một gốc rau cải thìa bị anh ta vặt trụi, mồ mướt đưa tay lên gãi đầu, không hiểu mình đã làm sai chỗ nào? Không phải đi để cho anh ta đi vặt rau sao? Anh ta đã vặt rồi mà!

“Ha ha ha ha ha!” Hạ Khiêm Nghiêu đang ngồi trên ghế sa lon chỉ tay vào Khăng cười to: “Đáng đời! Ngu ngốc! Nhật rau cũng không biết nhật!”

Khăng đen mặt lại, đi tới trước mặt của Hạ Khiêm Nghiêu, giơ cánh tay cường tráng của mình ra: “Quả nhiên vẫn là con mèo làm cho người ta chán ghét như vậy, đừng ở đây mà khua môi múa mép, có bản lĩnh chúng ta ra kia đánh một trận.”

Hạ Khiêm Nghiêu lườm anh ta một cái: “Ngu ngốc chỉ biết đánh nhau. Cậu có biết căn phòng này căn bản không chứa nổi cậu sau khi cậu biến thân không? Cậu muốn phá nhà của chú hư tới cỡ nào? Đúng không, chú thấy cháu nói đúng không?”

Ba Tiền lại nghiêm trang nhìn về phía Hạ Khiêm Nghiêu: “Tiểu Hạ à, bộ dạng sau khi biến thân của Khăng chú đã nhìn thấy rồi, quả thật rất lợi hại. Chú rất tò mò sau khi biến thân cháu sẽ có bộ dạng như thế nào, cháu có thể để cho chú xem một chút không?”

Hạ khiêm Nghiêu: “...”

Tiền Hựu từ trong phòng ngủ chạy ra: “Ha ha ha ha! Anh hãy biến thân cho ba tôi xem đi, Hạ mèo con!”

“Không được gọi tôi là Hạ mèo con!” Nhất thời Hạ Khiêm Nghiêu xù lông lên: “Tiền Hựu, cái người phụ nữ không có lương tâm này! Thiệt thòi cho ý tốt của tôi, tôi không màng nguy hiểm, đem bí mật yêu tộc nói cho ba mẹ cô biết, cô lại đối xử với tôi như thế này sao!”

Tiền Hựu le lưỡi: “Tôi đối xử với anh như thế nào..., chỉ bảo anh biến thân một lần thôi mà, ừ, hay là anh cảm thấy bộ dạng sau khi biến thân của anh không đủ đẹp trai, nên không dám biến thân?”

“Cô...” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận tới mức muốn bốc hỏa, nhưng ba Tiền vẫn còn ở bên cạnh chờ xem anh ta làm như thế nào, anh ta nên làm cái gì? Nếu như bị ba Tiền nhìn thấy bộ dạng đáng yêu như vậy sau khi biến thân thì mặt mũi của tộc trưởng Hạ Khiêm Nghiêu còn đặt chỗ nào?

Cũng may là Tiền Hựu chỉ đi tới vỗ vỗ vào bả vai anh ta, cười nói: “Được rồi, tôi chỉ chọc chơi anh thôi. Sẽ không buộc anh phải biến thân đâu.”

“Hừ!” Hạ Khiêm Nghiêu vẫy cái đuôi mèo của mình ra.

Tiền Hựu cười nói: “Ừm, cho dù như thế nào đi nữa, cũng cảm ơn anh.” Mặc dù phương pháp bọn họ nói cho ba mẹ cô biết rất trực tiếp, nhưng mà, dù sao cũng đỡ hơn là lừa gạt ba mẹ của cô.

“Còn nữa, cũng cảm ơn cậu nha Khăng.” Tiền Hựu nghiêng đầu mỉm cười với Khăng một cái.

Khăng nhún nhún vai: “Không có gì. Chú dì đã đồng ý các người qua lại rồi sao?”

Tiền Hựu quay đầu lại liếc nhìn mẹ đang ở trong phòng bếp, thoáng có chút buồn rầu: “Vẫn chưa... Còn phải tiếp tục cố gắng...”

Nhưng mà, nhất thời cô cũng chưa nghĩ ra phải cố gắng như thế nào.

Lúc này, Đông Lang đi tới đưa cho cô xem một tấm hình, nhếch môi cười nói: “Em cảm thấy cái biện pháp này như thế nào?”

Tiền Hựu nhìn chăm chăm vào người trong hình, nhất thời ánh mắt liên sáng lên.